

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 ..
Negyedévre . . . 1 ..

Bérmentetlen levelek
csak ismert kezekből
fogadtatnak el.
A kéziratok nem adat-
nak vissza.

A nyílt-térben minden
két hasábos garmondsor
díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknel minden
egyes szó után 2 kr. fi-
zetendő.

Terjedelmes hirdetések
többszöri beiktatása,
kedvezőbb föltételek
alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás
után kincstári illeték
30 kr.

Mik bajaink? Kik segíthetnének leginkább?

(Folytatás.)

Régen bajoskodunk e kérdés megfejtésével, s mégis csak az első résznél vagyunk, nem tudunk a bajok közül kibontakozni; annyi az, mint a tenger fövénye! de az orvosnak is fel kell ösmernie először a bajt, hogy annakutána helyesen használhassa, alkalmazhassa a gyógyszer.

Nemcsak a léhaság, közöny és uri semmit nem tevés a baj! Az elemi csapásokhoz jönni kell amaz iszonyatos százkezü szörnynek: az uzsorának is.

Shakespeare Schilok-ja semmi a mai modern Schilokokhoz képest. Ma a valóság megszegyeníti a költészet nagytárait. Akkor csak egy font húst kívántak áldozatul az adós testéből, s még ott is ott volt az ítélő bíró eszéssége, mely a hust megengedte ugyan kívágni, de vér nélkül, most a borzasztó uzsora nem ismer határt.

Akkor csak egy font hust, most az egész embert, most mélyebbre nyulnak az emberi organismusba, az élet közepontját a szívet követelik. A családfőt, a lélek épségét, mint a rettenetes áldozatok mutatják, kik az utolsó küzdelemben vagy föbe lövik magokat, vagy megörülnek.

Mindezekkel az uzsora-törvények visszaállítása mellett akarunk-e agitálni? Oh nem! Tudjuk, mily nagy lépés volt a szabadelvűség nevében az uzsora-törvények eltörlése. Ez a kornak oly követelménye volt, melyet minden áron tenni kellett.

Kik az uzsora-törvények visszaállítását sürgetik, meg vagyok bár győződve, hogy a legnemesebb célból működnek, de valóban célzott akkor sem érnének, ha szándékukat kivihetnék.

Ki nem emlékszik vissza azon időkre, midőn az uzsora törvény által tiltva volt? Vajjon nem volt-e akkor uzsora? csak úgy mint most! Száz forintot kért valaki? Jól van, a töképezés irt vagy iratott egy 200 vagy 300 forintos kötvényt, és a megszorult ember aláírta azt! Vagy ha rövidebb időre p. o. egy óra adott valaki ezer forintot, leszámálta azt, a kötvény kivolt állítva, s akkor szépen visszaseprett a kölcsönző 2—3—400 forintot, és a törvény megítélte azt.

Mondja valaki, ugyde a törvény legalább nem szentesítette a bűnt, igaz, nem tudta, vagy ha tudta is nem vehetett nyilvánosan tudomást a bűnről, mert nem volt világos alap, melynél fogva a bűnt meghűntethették vala, így a cél ez által se volt elérve.

Elismerem, hogy napjainkban e téren oly dolgok vitetnek véghez a törvény védszárnya alatt, melyek minden jobb érzést fellázítanak; de mondjuk ki bátran, hogy hibások azok is, kik felveszik a pénzt ily embertelen uzsora mellett.

Ime itt vannak, s hovatovább szaporodnak a takarékegyletek, alig van már város, hol ilyen ne léteznék, sőt faluhelyeken is vannak népbankok, iparbankok, hol kellő biztosítás mellett bárkinek is adnak kölcsönt. Forduljanak a szorult helyzetben levők ezekhez. Igaz ugyan, hogy itt rend és pontosság kívántatik; de éppen ez az, melyet eléggé becsülni nem lehet; mert az adósság óriási növekedése éppen abból

származik, hogy egyesektől felvett pénzünknek megfizetését könnyedén odázgatjuk, s még csak kamatait sem fizetjük, így a kamatok is folyvást növekszenek.

Ha már most visszatérünk az uzsora-törvények visszaállításának kérdéséhez: én tökéletesen értem azok aggályát, kik ezeknek visszaállítását elannyira óhajtják. Belátom, hogy féltve tekintenek különösen azon középosztályra, mely Magyarországnak zömét, testét képezi, mely bátyája volt minden időben az alkotmányoknak s nemzetiségnek, s a melynek egyesei már-már és nem nagyon ritkán megalkusznak a körülményekkel az elszegényedés miatt leginkább.

De vajjon az uzsora-törvények visszaállításával meg lennének-e ezek mentve? A fentebb kifejtett okok miatt ugy hiszem, hogy nem!

Itt tehát szerény felfogásom szerint nem az uzsora-törvények visszaállítása segítene a bajon, hanem valami más.

Nem vagyok pénzügyi kapacitás, mindamellett bátor vagyok e tárgyban előadni nézeteimet.

A törvényhozásnak ki kellene mondani, hogy tekintve mostani nyomasztó viszonyainkat, tekintve az általános elszegényedést, a csapásos időjárást, midőn egész megyék népei inséggel küzdenek, tekintve továbbá azon körülményt, hogy hazánk éretlen üzleti viszonyainál fogva, a törvényhozásnak ezen egész művelt világ által méltányolva elfogadott szabad lépését kellőleg méltányolni s alkalmazni képtelen, annak rögtöni létesítése s feltétlen keresztülvitele érzékenyen tapasztalható romlásokat, egész családok tömeges végbukását idézi elő: e törvénycikkely ideiglenesen oda módosittatik, hogy a kamatláb maximuma megállapittassék, mely évenként 30—40—50 forintnál több nem lehet, s míg ezt kimondaná a törvényhozás, addig a középosztálynak, kisebb birtokosságnak minden megyében kölcsönös segélyegyleteket kellene felállítani, nem halogatva, hanem ma vagy holnap! A baj és veszély nagy! Itt csak kölcsönös gyámoltás segíthetne a dolgon! Így a birtok nem szállana idegen kezekre, s a kölcsönös segély által a szívtelen és könyörtelen uzsora is le lenne a térről szoritva.

Mondja valaki, hogy így is tárt ajtó nyílnék az alattomos uzsoráskodásra! Azon is lehetne segíteni azonban, hogy ha a töképezések csakis állami engedély mellett lehetnének kiadhatók, és csakis azon kölcsön ítéltenék meg a kikölcsönzőnek, mely hivatalos személy jelenlétében köttetnék.

Igy igen sok pénz, mely eddig csak dugaszban lappangott, még az államnak is jövedelmet hajtana, s éppen ugy monopolizáltathatnak, mint a dohány stb.

Különben, ha valaki jobb módot ajánl, én örömet elállok nézetemtől. Csakis azért vetettem fel az eszmét, hogy gondolkodásra anyagot szolgáltatassak.

Mi nem csinálunk egyebet, csak folyvást zajongunk az iszonyu, embertelen uzsora felett. Ez nem elég, módot kell találni, mely által a bajon segítve legyen. Minden honpolgárnak kötelessége gondolkodni e kérdés felett: lapunk örömmel nyújtandó tért ezen kérdés megvitatására.

Előfizetési ár:

Egész évre . . . 4 frt.
Félévre . . . 2 „
Negyedévre . . . 1 „

Bérmentlen levelek
csak ismert kezekből
fogadtatnak el.
A kéziratok nem adat-
nak vissza.

A nyílt-térben minden
két hasábos garmondsor
díja 20 kr.

Z E M P L É N.

Vegyes tartalmu hetilap.

MEGJELENIK MINDEN CSÜTÖRTÖKÖN.

Hirdetési díj:

A hirdetéseknek minden
egyes szó után 2 kr. fi-
zetendő.

Terjedelmes hirdetések
többszöri beiktatása,
kedvezőbb feltételek
alatt eszközölhető.

Minden egyes beiktatás
után kincstári illeték
30 kr.

Mik bajaink? Kik segíthetnének leginkább?

(Folytatás.)

Régen bajoskodunk e kérdés megfejtésével, s mégis csak az első résznél vagyunk, nem tudunk a bajok közül kiboutakozni; annyi az, mint a tenger fövénye! de az orvosnak is fel kell ösmernie először a bajt, hogy annakutánna helyesen használhassa, alkalmazhassa a gyógyszert.

Nemcsak a léhaság, közöny és uri semmit nem tevés a baj! Az elemi csapásokhoz jönni kell amaz iszonyatos százkezü szörnynek: az uzsorának is.

Shakespeare Schilok-ja semmi a mai modern Schilokokhoz képest. Ma a valóság megszegyeníti a költészet nagytárait. Akkor csak egy font húst kívántak áldozatul az adós testéből, s még ott is ott volt az ítélő bíró eszétsége, mely a húst megengedte ugyan kívágni, de vér nélkül, most a borzasztó uzsora nem ismer határt.

Akkor csak egy font húst, most az egész embert, most mélyebbre nyulnak az emberi organismusba, az élet középontját a szívet követelik. A családfőt, a lélek épségét, mint a rettenetes áldozatok mutatják, kik az utolsó küzdelemben vagy föbe lövik magokat, vagy megörülnek.

Mindezekkel az uzsora-törvények visszaállítása mellett akarunk-e agitálni? Oh nem! Tudjuk, mily nagy lépés volt a szabadelvűség nevében az uzsora-törvények eltörlése. Ez a kornak oly követelménye volt, melyet minden áron tenni kellett.

Kik az uzsora-törvények visszaállítását sürgetik, meg vagyok bár győződve, hogy a legnemesebb célból működnek, de valóban célzott akkor sem érnének, ha szándékukat kivihetnék.

Ki nem emlékszik vissza azon időkre, midőn az uzsora törvény által tiltva volt? Vajjon nem volt-e akkor uzsora? csak úgy mint most! Száz forintot kért valaki? Jól van, a töképezés irt vagy iratott egy 200 vagy 300 forintos kötvényt, és a megszorult ember aláírta azt! Vagy ha rövidebb időre p. o. egy óra adott valaki ezer forintot, leszámálta azt, a kötvény kivolt állítva, s akkor szépen visszaseprett a kölcsönző 2—3—400 forintot, és a törvény megítélte azt.

Mondja valaki, ugye a törvény legalább nem szentesítette a bűnt, igaz, nem tudta, vagy ha tudta is nem vehetett nyilvánosan tudomást a bűnről, mert nem volt világos alap, melynél fogva a bűnt meghűntethették vala, így a cél ez által se volt elérve.

Elismerem, hogy napjainkban e téren oly dolgok vitetnek véghez a törvény védszárnya alatt, melyek minden jobb érzést fellázítanak; de mondjuk ki bátran, hogy hibások azok is, kik felveszik a pénzt ily embertelen uzsora mellett.

Ime itt vannak, s hovatovább szaporodnak a takarékegyesületek, alig van már város, hol ilyen ne léteznék, sőt faluhelyeken is vannak népbankok, iparbankok, hol kellő biztosítás mellett bárkinek is adnak kölcsönt. Forduljanak a szorult helyzetben levők ezekhez. Igaz ugyan, hogy itt rend és pontosság kívántatik; de éppen ez az, melyet eléggé becsülni nem lehet; mert az adósság óriási növekedése éppen abból

származik, hogy egyesektől felvett pénzünknek megfizetését könnyedén odázgatjuk, s még csak kamatjait sem fizetjük, így a kamatok is folyvást növekszenek.

Ha már most visszatérünk az uzsora-törvények visszaállításának kérdéséhez: én tökéletesen értem azok aggályát, kik ezeknek visszaállítását elannyira óhajtják. Belátom, hogy féltve tekintenek különösen azon középosztályra, mely Magyarországnak zömét, testét képezi, mely bátyája volt minden időben az alkotmányoknak s nemzetiségnek, s a melynek egyesei már-már és nem nagyon ritkán megalkusznak a körülményekkel az elszegényedés miatt leginkább.

De vajjon az uzsora-törvények visszaállításával meg lennének-e ezek mentve? A fentebb kifejtett okok miatt ugy hiszem, hogy nem!

Itt tehát szerény felfogásom szerint nem az uzsora-törvények visszaállítása segítene a bajon, hanem valami más.

Nem vagyok pénzügyi kapacitás, mindamellett bátor vagyok e tárgyban előadni nézeteimet.

A törvényhozásnak ki kellene mondani, hogy tekintve mostani nyomasztó viszonyainkat, tekintve az általános elszegényedést, a csapásos időjárást, midőn egész megyék népei inséggel küzdenek, tekintve továbbá azon körülményt, hogy hazánk éretlen üzleti viszonyainál fogva, a törvényhozásnak ezen egész művelt világ által méltányolva elfogadott szabad lépését kellőleg méltányolni s alkalmazni képtelen, annak rögtöni létesítése s feltétlen keresztülvitele érzékenyen tapasztalható romlásokat, egész családok tömeges végbukását idézi elő: e törvénycikkely ideiglenesen oda módosítottatik, hogy a kamatláb maximuma megállapítottassék, mely évenként 30—40—50 forintnál több nem lehet, s míg ezt kimondaná a törvényhozás, addig a középosztálynak, kisebb birtokosságnak minden megyében kölcsönös segélyegyleteket kellene felállítani, nem halogatva, hanem ma vagy holnap! A baj és veszély nagy! Itt csak kölcsönös gyámoltás segíthetne a dolgon! Így a birtok nem szállana idegen kezekre, s a kölcsönös segély által a szívtelen és könyörtelen uzsora is le lenne a térről szorítva.

Mondja valaki, hogy így is tárt ajtó nyílnék az alattomos uzsoráskodásra! Azon is lehetne segíteni azonban, hogy ha a töképezés csakis állami engedély mellett lehetnének kiadhatók, és csakis azon kölcsön itéltetnék meg a kikölcsönzőnek, mely hivatalos személy jelenlétében köttetnék.

Igy igen sok pénz, mely eddig csak dugaszban lappangott, még az államnak is jövedelmet hajtana, s éppen ugy monopolizálthatatnak, mint a dohány stb.

Különben, ha valaki jobb módot ajánl, én örömet elállok nézetemtől. Csakis azért vetettem fel az eszmét, hogy gondolkodásra anyagot szolgáltatassak.

Mi nem csinálunk egyebet, csak folyvást zajongunk az iszonyu, embertelen uzsora felett. Ez nem elég, módot kell találni, mely által a bajon segítve legyen. Minden honpolgárnak kötelessége gondolkodni e kérdés felett; lapunk örömmel nyújtandó tért ezen kérdés megvitatására.

Czáfolat*).

„Igazság, jöjjön el a te országod!”

Tisztelt szerkesztő ur! Nem új dolog már, hogy a tiszta fényárban uszó holdat egy farkcsóváló négylábú állat megu-gatja; s így nem is ütközhetik meg a józan ész, ha egy a pártzenvedély epés tintájába mártott, a tehetetlen boszútól vezetett tollal irt, és a személyes ambitio porzójával végig-hintett cikk küldetett Mádról becses lapjába a legtisztább polgári erényekben megöszült, emberbaráti szeretetében páratlan s feddhetlen jelleme miatt közbecsülésben álló városi főbírák ellen.

Valóban, hazánk sajtóügye fölött kétségbe kell esnie a nemesebben gondolkodónak. Mert mindinkább meggyőződünk arról, hogy a sajtószabadság magasztos hivatását tévesztve, nem a bünt ostromozza, nem a sebeket gyógyítja: de sárba rántja a legtisztább becsületet, büntetlenül hurcolja meg a feddhetlen jellemet, sebeket ejt a társadalmon és egyénekre egyaránt, s nincs ápoló kéz, mely beteg társadalmunk sajtó sebeit bekötözgetné.

Ily sebet ejtett városunk jobbain a „Zemplén” f. évi 15-ik számában közzétett cikk, mely köztisztületben álló bíránkat nem irtóztott a rágalom és ferdítések nemtelen fegyverével támadni meg, s őt egy állítólagos bűnygyben, mely egy városi hajdu által követett volt, el, vétkeinek nyilvánítani; noha a rég megejtett nyomozat mig általán tisztelt bíránk ártatlanságát deríté ki, másrészt az orvosi látélet ama kérdéses egyén természetes halál általi kimulását is constatalta.

Hja, de a fuldokló a szalmaszálaban is mentődeszkát keres; s így midőn beküldő ama cikk által főbírák jellemén akart csorbát ejteni, csak önmagát állította kétes színbe, elárulván, hogy meddő felleg, mely a napot csak azért rejti el, hogy néhány perczig ne érezhessük jótékony melegét. Találónan hasonlított városunk egy derék polgára az egész ügyet ama mesebeli pöffeszkedő békához, melyet kicsinyes kortesfogások, s rég elítelt félrevezetések által igyekeztek „elefánttá” fujni, hogy mint hajdan a hadjáratoknál az ellenség erős csatasorait elefántokkal bontották meg, ugy eme „elefántnak” költött béka is kedvező eszköz lehessen a bírói székbe való bejuthatásra. Am a béka nem vivhatván ki „elefánti” szerepében a kívánt sikert, rémes kurutytyolásával akart az ellenfélre hatni, de épen ez okozta vesztét, mert föliswertetvén a mocsárban hagyatott. Így maradt az illetőnek is a bírói szék helyett csak a szájalom és a bukás szégyene osztályrészü, ami tekintetbe véve rendkívüli erőmegfeszítést ama szék einyerése iránt, melyben az igazság istennőjével kívánt kaczerkódni, ismét mindennél fényesebben bizonyítja városunk tisztelt bírójának több.

*) E czáfolatra volnának némi megjegyzéseink, azonban ettől tartózkodunk, nehogy a részrehajlás gyanuját távolról is magunkra idézzük, hanem az mindenesetre baj, hogy mai napság, midőn az összetartás és egyetértés enyhítheti a ránk mért csapások halmazát, személyes dolgoktól sokan nem tudnak eltekinteni. A czáfolat aláírói oly tisztelt nevek, hogy teljes hitelt adunk szavaiknak, bár óhajtottuk volna, hogy az incriminált sorok valót-lanságának kiderítésére több positiv adattal léptek volna elő. Szerk.

TÁRCZA.

A kerülő leánya.

— Beszély. Farkas Bertalantól. —

(Folytatá...)

IV.

Az utolsó szó.

A leirt rémes éj után tiz nap mulva Csegéry teljesen felüdült betegségéből. Mathild soha egy szóval sem érintette azon vallomást, melyet férje előtte öntudatlanul tett. Nem látta szükségét, hogy e kényes tárgyat szőnyegre hozza; hiszen férje részéről a legcsekélyebb hidegséget sem tapasztalta. Miért zavarná meg családi boldogságukat csak egyetlen kellemetlen perczel is? Hogy férje és Lidi találkoztak: azt tökéletesen hitte, — férje nem ok nélkül tépelődött, midőn lázban volt, a szép paraszt leánnyal; ámde találkozásuk kétségtelenül csak a véletlen játéka lehetett. Az okos nő mindinkább belátta, hogy férje őt szívvvel lélekkel szereti.

A báró sohasem mondotta el, hogy ki támadta őt meg az erdőben, bár a Szevér régebbi nyilatkozata s a betyár felkiál-tása után tudta azt; sőt felüdülése után még arról is letett,

mint husz évi hivataloskodása becsét és megvesztegethetetlen szilárd jellemét.

Nem az tartja tehát városunk 4000 lakóját izgatottságban, hogy egy a többség által törvényesen megválasztott egyén a bírói székben; hanem az, hogy találkozik városunkban egyén, ki elég vakmerő illetlen kezekkel nyulni azon férő-jelleméhez, kit városunk apraja-nagyja egyaránt becsül, meg az igazság, törvény és rend megvesztegethetlen örét tisztelt benne. Városunk tisztelt bírāja nem érdemel börtönt, — mindezt beküldő magát a bírói székben képzelve, hangsúlyozni elé-mérés — de az, ki egészségtelen kedélyhullámaival egy hírlapban bátorodik közzétenni, s ez által egy város nyugalmát fölkorbácsolni, bizonyára nem érdemelhet egyebet, a humanizmus elveit véve figyelembe — orvosi ápolásnál.

Tisztelt szerkesztő ur! Jelen nyilatkozattal az igazságunk tartoztunk, s ismervé részrehajlatlan igazságszeretetét, reméljük, hogy jelen sorainknak becses lapjában tért engedelményival inkább hajlandó lesz, mert mig ezáltal alkalmat nyujt nekünk ugyanazon lapban tárni föl leplezetlenül az igazságot, melyben arra — bár tudtán kívül a rágalom fátyla borítottott másrészt becses lapjának eddigi jó hírnevét is megörzi, meg győzve olvasó közönségét arról, hogy az „audiatur et altera pars” elvét kellőleg méltányolja.

Mád, 1874. májushava 1-ső napján.

Vagyunk hazafui üdvözlettel

Endre Antal,
Brogly Miklós,
Szabó Gábor,
Katinszky Géza,
Selmeczi Lajos,
Führer Adolf,

Molnár János,
Petrákovics József,
Zimmerman Zsigmond,
Singer Mór,
Somogyi József,
Kula György.

Levelezés.

— A „Zemplén” szerkesztőjéhez. —

Felső-Zemplén R. . . . 1874. május 7.

Tegnap tartatott meg a gálszécsi országos vásár lanyha vételkedv mellett. Szarvasmarha és ló kis mennyiségben állítatott ki. Vevők egyáltalán nem voltak; alig adatott el néhány darab tehén, s néhány csikó. Már déli 12 órakor az eladók kezdtek marháikat haza vitetni. Ebből is látszik, mily rendkívüli pénztelenség uralg nálunk folyvást. Sokan igavonó marháikat hajtották be azért, hogy annak árán kenyerőket szerez-hessék be, s egyéb eladni valójuk már nincs. Juhokra sem volt vevő, bár az évenkinti vásárok közt a májusi tartatott legjobbnak juh eladásra. A behajtott körülbelöl 500 darabból eladatott 70—80 db. ürü. Kereskedők közül többen ki nem pakolták minden árucikkeiket. Ez alkalommal a gálszécsi szolgabíróságnak furcsa eljárásáról kell megemlékeznünk, melynek szemtanúi voltunk. Midőn a nép a vásárról oszolni kezdett, s marháikat hajtották haza, a marha-vásártér kijáratánál minden

hogy titkát neje előtt felfödözze. Mintha gyanította volna, hogy erre nincs többé szükség. Hanem e helyett erősen föltette magában, hogy ezentul a kerülő-háznak még csak tájékára sem megy, és hogy annál könnyebb feladat legyen fogadalmát megtartania: sietett nejevel mielőbb fürdőre menni. A fürdői idény után elutaznak s hosszabb ideig nem térnek vissza Czenkevényre. Oh ez idő alatt okvetlenül elfelejti Lidi.

Igy gondolkozott Csegéry, s kevéssel az elmondottak után nejevel együtt utra kelt. Szevér nem lehetett fészkeből kizavarni: ő a világ valamennyi fürdőjeért hem adta volna, há olykor-olykor ellátogathatott a kerülő-ház felé. Szevér azt is igen jól tudta, hogy sógorát Jóska, a betyár támadta meg; de nem szólott semmit sem, ő nem sokat gondolt mások bajá- val, ő csak egy fájdalmas érzéssel volt folytonosan eltelve: hogy őt Lidi nem szereti. Ő tudta azt is, mintha mindenütt ott lett volna, hogy Lidi a bárót szereti, s viszont, hogy a báró Lidit — nem; hanem azért e dologgal nem sokat foglal- kozott. Mi haszna volna belőle? Legfeljebb szánta a szegény leányt, hogy az is reménytelenül szeret.

S különös! Szevér majdnem minden nap elsétált (a lovag- lást nem igen szerette) a kerülő-ház felé: és azért vele soha semmi szerencsétlenség nem történt. Jóska, a ki elleste Lidi minden titkát, jól tudta azt, hogy kinek köszönheti szerencsét- lenségét. Lidinek az urakkal való találkozását mind látta: Szevér- gróf nem oka semminek . . . haragja, iszonyu dühe csak egye- dül a báró ellen fordult.

marha pandurok a
arancsoltatott.
z edulát váltsa
em bocsáttatnak.
ancsnak, tódult
zolgabíró urhoz.
inden darab ma
ltal kiállito
utatni nem
ltal írott, s a he
látva voltak, rá
örlevélre, mely
irájának megkü
ttunk, nem olva
ének, s kérdöre
ómutatni nem t
állított rendszer
vényes: mert ha
bírák körlevélil
yrendelet ellen
üntetve van az
okan nem tudva
arháikat ott hag
zt halottuk
minden marhat g
ani. Ugy hiszem

* Egy 12
egfőbb itelő szék
lagy János nevű
agybátyját 8 kre
ünöst 2 évi bört

* Dupszk
ivasóink — e h
ezik. A lovárda
ozásban is talál

i követelménye
sak egyetlen é
regkivánja, hogy
int hirtől értes
agyobb a füstj
öt ígérhetünk ne

* A hort
elet — mint a
anak az ahoz ér
álhatósága attól
hlorvegyületü —
usztán talált fo

* Színészei
Graduált (botcs
ránti részvét, s a

Czenkevény
aleset, s különö
uzonban később s
iamar elfeledte
ogy a szerencsé
an járt fegyver
Csegéry és

Mig a báró
elenet, melynek
kerülő-lakban ütö
Lidi, amig a
egy iszonyu beteg
emészttette. A mi
öreg atyja volt a

Az öreg em
midőn fölébredve,
sága már régóta
éjszakának idején
ditette meg egész

— Hol járt
leánytól.

Lidi hallgat
— Nincs sz
valóságod megnér
A leány fájd
— Anyád sz

marha pandurok által feltartoztatott, s tulajdonosaiknak megparancsoltatott. „Hogy a szomszéd házban levő szolgabíró urtól czédulát váltsanak, mert a nélkül marháik a vásárról haza nem bocsáttatnak.“ A szegény nép engedelmeskedvén a parancsnak, tódult mindenki — magát czédulával ellátandó — a szolgabíró urhoz. Ámde bent mi történik? Büntetnek mindenkit minden darab marhája után 1 fital — kik a ker. jegyző által kiállított nyomtatott marha-levelet elő mutadni nem tudtak, még azok is, kik a községi bíró által írott, s a helység pecsétjével megpecsételt marha-levéllal ellátva voltak, rá mondván: „érvénytelen,“ hivatkozván valami körlevélre, mely e tekintetben — állítólag — minden községi bírájának megküldetett, — de melyet mi és sokan — nem áttünk, nem olvastunk. Érténők azt, ha csak azok büntettetnének, s kérdőre vonattatnának, kik semmiféle marha-levelet előmutatni nem tudnak, de azt nem értjük, a községi bírák által kiállított rendszeres, s megpecsételt marha-levéllal miért nem érvényes: mert ha bírónak illet kiállítani nem szabad, és ettől a bírák körlevélileg eltiltattak, jogos és igazságos eljárás-e az ily rendelet ellen vétő bírák helyett a szegény népet büntetni? Büntetve van az eléggé fagygyal, adó-exequióval és mindennel. Sokan nem tudván az egy forintot megfizetni, zugolódtak, hogy marháikat ott hagyják, zugolódtak az eljárás ellen is — mint ezt halottuk — hogy később kénytelenek voltak a pandurok minden marhát gazdáik megbüntetése nélkül szabadon bocsátani. Ugy hiszem elég ebből ennyi. . . . a.

H i r e k.

* Egy 12 éves gyermek felett mondott legközelebb a legfőbb ítélő szék ítéletet. A lapokból olvashattuk, hogy bizonyos Nagy János nevű fiú mult évi október 23-án Rebek István nagybátyját 8 krért meggyilkolta. A legfőbb ítélőszék a korai bűnöst 2 évi börtönrre ítélte.

* Dupszky — mint lapunk mult számából értesültek olvasóink — e hó 15-én műlovar társulatával városunkba érkezik. A lovárda helyiség már készülöben van. Az efféle szórakozásban is talál a közönség egy bizonyos ideig élvezetet, ha t. i. követelményeinek megfelel az: mert ha már az ember csak egyetlen érzékével, szemével gyönyörködhetik, bizony megkívánja, hogy igazán legyen miben gyönyörködni. Azonban mint hírből értesülve vagyunk, az ide készülö lovaratársulatnak nagyobb a füstje, mint a pecsenyéje. Így nem nagy jövőt ígérhetünk neki.

* A hortobágyi pusztán talált keserű víz vegyülete felett — mint a lapok írják — tudományos vizsgálatokat tartanak az ahoz értők. A szakértői vélemény szerint a víz használhatósága attól függ, hogy kénsavvegyületű-e az, mert ha chlorvegyületű — akkor teljesen haszonvetlen. A rengeteg pusztán talált forrás igen gazdagnak mondatik.

* Színészeinkről. Szombaton Hegyessy F. jutalomjátékául a „Graduált (botesinálta) doctor“ került színre. A jutalmazott iránti részvét, s a darabnak ügyesen elváltoztatott neve, szép

közönséget hozott össze, e különben nagyon is ismeretes parodia megnézésére. A ki szeret nevetni, volt min, s a jutalmazott jóakarólag hozzájárult, hogy a közönség jól mulasson. Hegyessynél az alkalommal is bebizonyult, hogy sok gyakorlottsággal bír a színpadon; ügyesen játszott, s ami szerepében különösen fő dolog volt: sikerülten masquirozott. Van Hegyessynek egy pár hibája, mit itt látunk helyén megemlíteni: olykor a tuzásba csap át, olykor pedig valami fád tétlenség vesz rajta erőt a színpadon. Ez utóbbi, azt hisszük, többnyire a kedélyhangulat következménye. A jutalmazottat többször megtapsolta s kihitta a közönség. Vasárnap: „Dobó Katicza“ gyér közönség előtt. Hogy ez annyira ismeretes népszínmű megnézésére nem nagyon vágyódott közönségünk: azt még csak fel bírjuk fogni; de hogy a kedden színre került „Brankovics György“-öt oly szemebetünően ignorálja: azt már nem hittük. Fél közönségünk a drámai előadástól? . . . Akkor lett légyen erre oka, ha karikatúrával találkozik. E szintársulat még a drámában sem hozott színre teljesen élettelen vázat. Brankovics György pedig határozottan állíthatjuk, hogy szép sikerrel folyt le, s a részvétlenség, közönyösség, melylyel közönségünk részéről találkoztunk: csak azon szomorú tudatot erősíti meg bennünk, hogy a mai tulcsigázott, talán kifczamadott s affectált izlésnek minden inkább tetszik, mint egy remek dráma, mint Brankovics György is ami pedig hát olyan a színirodalomban társaival együtt, mint igaz gyöngy a hamisak között. De hát fájdalom! így van ez nem csak nálunk, de mindenütt. Ez alkalommal csak Jávorfyról (Brankovics) emlékezünk meg, ki valóban szép alakító tehetséget árult el, s egyes jeleneteket meglepően adott vissza. Nagy hiány játékában, hogy nem rendelkezik egészen tiszta hanggal.

Nyilt-tér.

Arverés. Alulirt végrehajtó a pts. 403. §-a szerint ezennel közhírré teszi, hogy az élesdi kir. járásbírószág 1873. évi 9467. számú végzése által Hirschl Ignác n.-várad lakos részére Fráter Sándor berczeli lakos ellen 2720 frt. követelés végett elrendelt biztosítási végrehajtás folytán bíróilag lefoglalt, s 4405 frtra becsült: széna, sertés, ökör, tehén, bornyu és lovakból álló ingóságok a s.-a.-ujhelyi kir. járásbírószágnek f. évi 4182 sz. a. meghagyása folytán nyilvános árverés útján eladandók, minek a helyszínén vagyis S.-Patak város határához tartozó Györgytarlón leendő eszközzésére határidőül 1874. évi májushó 18-ik napjának d. e. 11 órája, s netán vevők hiányában S.-a.-Ujhelyben a város házánál f. évi májushó 20-ik napjának d. e. 10 órája kitzetett, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdekelt ingóságok emez árverésen a pts. 406. §-ához képest szükség esetén becsáron alul is eladatni fognak. S.-a.-Ujhely, 1874. ápril 16.

Novák János,
kir. végrehajtó.

Felelős szerkesztő és kiadótlajdonos:

BORÚTH ELEMÉR.

Van-e erőd most ezt ismételni? Leány, ha gyalázatot hoztál ösz fejemre: verjen meg a mindenható Isten! . . .

A leány könyekre fakadva rebegte:

Verjen meg! . . . százszor verjen meg, ha vétkeztem porló anyám emléke, magam, ellened s az Isten ellen! . . .

Ezután a fájdalom s kimerültségtől elaléltan dült vetetlen ágyára.

Az öreg kerülő töredezett fényű szeméből egy pár könycsepp gördült alá. Sokáig némán nézte a beteg leányt, kinek arczán a bent lappangó iszonyu fájdalom izzadtsága gyöngyözött. Merengéséből nehéz léptek zaja verte fel.

A látogató Jóska volt.

A betyár, mióta megkérte a Lidi kezét, nem mutatkozott a kerülő lakásán. Az öreg ember megrettent a marczona alaktól; hallotta, hogy az bánatában betyárrá lett; hanem azért összedve magát, szívelyesen szólott:

— Mi jót hoztál Jóska öcsém?

— Ha a búbanatot a jófélék közé számítja kelmed: hát akkor jót is hoztam — felelt a betyár mogorván.

— Hát csak nem tudod ezt a roszt leányt kiverni a fejedből? . . . Hejj Jóska fiam! meglátogatott engem az Isten!

— Egy körömmnyivel se jobban, mint engemet, öreg bátyám!

(Folytatása következik.)

Czenkevölgy lakóit rémületbe ejtette a báróval történt baleset, s különösen nagy szeget ütött az öreg gróf fejébe; azonban később semmi ilyen eset elő nem fordulván — csakhamar elfeledte azt mindenki; sőt sokan úgy is vélekedtek, hogy a szerencsétlenség a báró vigyázatlanságából — ki gyakran járt fegyverrel — eredett.

Csegéry és Mathild elhagyták Czenkevölgyet.

Mig a báró felüdült betegségéből: azalatt azon szomorú jelenet, melynek ama rémes éjszakán tanui valánk, a kised kerülő-lakban ütötte fel tanyáját.

Lidi, amig a beteg Csegéry ablaka alatt virasztotta az éjét: egy iszonyu betegséget szívott magába, mely életerejét napokig emésztette. A mint kimerülten, elfáradva hajnalban hazajutott, öreg atyja volt az, ki beteg szívének az első dőfést adta.

Az öreg ember iszonyu küzdelmek közt töltötte az éjét, midőn fölébredve, leányát sehol sem találta. A Lidi buskomorsága már régóta aggasztotta az öreg apát, s most, hogy leánya éjszakának idején megszökött a háztól, iszonyu érzelm rendítette meg egész lényét.

— Hol jártál? — kérdezé fásult hangon a szobába lépő leánytól.

Lidi hallgatott.

— Nines szó ajkadon öreg apád számára, vagy tán alávalóságod megnémított?

A leány fájdalmasan sóhajtott fel.

— Anyád szent emlékére hivatkoztál, hogy ártatlan vagy.

marha pandurok által feltartoztatott, s tulajdonosaiknak megparancsoltatott. „Hogy a szomszéd házban levő szolgabíró urtól czédulát váltsanak, mert a nélkül marháik a vásárról haza nem bocsáttatnak.“ A szegény nép engedelmességgel a pandurancsnak, tódult mindenki — magát czédulával ellátandó — a szolgabíró urhoz. Ámde bent mi történik? Büntetnek mindenkit minden darab marhája után 1 frtal — kik a ker. jegyző által kiállított nyomtatott marha-levelet elő mutadni nem tudtak, még azok is, kik a községi bíró által írott, s a helység pecsétjével megpecsételt marha-levelettel ellátva voltak, rá mondván: „érvénytelen,“ hivatkozván valami körlevélre, mely e tekintetben — állítólag — minden község bírájának megküldetett, — de melyet mi és sokan — nem ártunk, nem olvastunk. Érténők azt, ha csak azok büntetettének, s kérdőre vonattatnának, kik semmiféle marha-levelet előmutatni nem tudnak, de azt nem értjük, a községi bírák által kiállított rendszeres, s megpecsételt marha-levelet miért nem érvényes: mert ha bírónak illet kiállítani nem szabad, és ettől a bírák körlevélileg eltiltattak, jogos és igazságos eljárás-e az ily rendelet ellen vétő bírák helyett a szegény népet büntetni? Büntetve van az eléggé fagygyal, adó-exequióval és mindennel. Sokan nem tudván az egy forintot megfizetni, zúgolódtak, hogy marháikat ott hagyják, zúgolódtak az eljárás ellen is — mint ezt halottuk, hogy később kénytelenek voltak a pandurok minden marhát gazdaik megbüntetése nélkül szabadon bocsátani. Ugy hiszem elég ebből emnyi. . . . a.

H i r e k.

* Egy 12 éves gyermek felett mondott legközelebb a legfőbb ítélő szék ítéletet. A lapokból olvashattuk, hogy bizonyos Nagy János nevű fiú mult évi október 23-án Rebek István nagybátyját 8 krért meggyilkolta. A legfőbb ítélőszék a korai bűnöst 2 évi börtönrre ítélte.

* Dupszky — mint lapunk mult számából értesültek olvasóink — e hó 15-én műlovar társulatával városunkba érkezik. A lovárda helyiség már készülöben van. Az efféle szórakozásban is talál a közönség egy bizonyos ideig élvezetet, ha t. i. követelményeinek megfelel az; mert ha már az ember csak egyetlen érzékével, szemével gyönyörködhetik, bizony megkívánja, hogy igazán legyen miben gyönyörködni. Azonban mint hírből értesülve vagyunk, az ide készülö lovaratársulatnak nagyobb a füstje, mint a peccsenyéje. Így nem nagy jövőt ígérhetünk neki.

* A hortobágyi pusztán talált keserű viz vegyülete felett — mint a lapok írják — tudományos vizsgálatokat tartanak az ahoz értők. A szakértői vélemény szerint a víz használhatósága attól függ, hogy kénsavvegyületű-e az, mert ha chlorvegyületű — akkor teljesen haszonvehetlen. A rengeteg pusztán talált forrás igen gazdagnak mondatik.

* Színészeinkről. Szombaton Hegyessy F. jutalomjátékául a „Graduált (botesinálta) doctor“ került színre. A jutalmazott iránti részvét, s a darabnak ügyesen elváltoztatott neve, szép

Czenkevölgy lakóit rémületbe ejtette a báróval történt baleset, s különösen nagy szeget ütött az öreg gróf fejébe; azonban később semmi ilyen eset elő nem fordulván — csakhamar elfeledte azt mindenki; sőt sokan úgy is vélekedtek, hogy a szerencsétlenség a báró vigyázatlanságából — ki gyakran járt fegyverrel — eredett.

Csegéry és Mathild elhagyták Czenkevölgyet.

Mig a báró felüdült betegségéből: azalatt azon szomorú jelenet, melynek ama rémes éjszakán tanui valánk, a kised kerülő-lakban ütötte fel tanyáját.

Lidi, amig a beteg Csegéry ablaka alatt virasztotta az éjet: egy iszonyu betegséget szívott magába, mely életerejét napokig emésztette. A mint kimerülten, elfáradva hajnalban hazajutott, öreg atyja volt az, ki beteg szívének az első dőfést adta.

Az öreg ember iszonyu küzdelmek közt töltötte az éjet, midőn fölébredve, leányát sehol sem találta. A Lidi buskomorsága már régóta aggasztotta az öreg apát, s most, hogy leánya éjszakának idején megszökött a háztól, iszonyu érzelm rendítette meg egész lényét.

— Hol jártál? — kérdezé fásult hangon a szobába lépő leánytól.

Lidi hallgatott.

— Nines szó ajkadon öreg apád számára, vagy tán alávalóságod megnémított?

A leány fájdalmasan sóhajtott fel.

— Anyád szent emlékére hivatkoztál, hogy ártatlan vagy.

közönséget hozott össze, e különben nagyon is ismeretes parodia megnézésére. A ki szeret nevetni, volt min, s a jutalmazott jóakarólag hozzájárult, hogy a közönség jól mulasson. Hegyessynél az alkalommal is bebizonyult, hogy sok gyakorlottsággal bír a színpadon; ügyesen játszott, s ami szerepében különösen fő dolog volt: sikerülten masquirozott. Van Hegyessynek egy pár hibája, mit itt látunk helyén megemlíteni: olykor a tuzásba csap át, olykor pedig valami fád tétlenség vesz rajta erőt a színpadon. Ez utóbbi, azt hisszük, többnyire a kedélyhangulat következménye. A jutalmazottat többször megtapsolta s kihitta a közönség. Vasárnap: „Dobó Katicza“ gyér közönség előtt. Hogy ez annyira ismeretes népszínmű megnézésére nem nagyon vágyódott közönségünk: azt még csak fel bírjuk fogni; de hogy a kedden színe került „Brankovics György“-öt oly szemebetünően ignorálja: azt már nem hittük. Fél közönségünk a drámai előadástól? . . . Akkor lett légyen erre oka, ha karikatúrával találkozik. E szintársulat még a drámában sem hozott színe teljesen élettelen vázat. Brankovics György pedig határozottan állíthatjuk, hogy szép sikerrel folyt le, s a részvétlenség, közönyösség, melylyel közönségünk részéről találkoztunk: csak azon szomorú tudatot erősíti meg bennünk, hogy a mai tucsigázott, talán kifuzamodott s affectált izlésnek minden inkább tetszik, mint egy remek dráma, mint Brankovics György is, ami pedig hát olyan a színirodalomban társaival együtt, mint igaz gyöngy a hamisak között. De hát fájdalom! így van ez nem csak nálunk, de mindenütt. Ez alkalommal csak Jávorffyról (Brankovics) emlékezünk meg, ki valóban szép alakító tehetséget árukt el, s egyes jeleneteket meglepően adott vissza. Nagy hiány játékában, hogy nem rendelkezik egészen tiszta hanggal.

Nyilt-tér.

Arverés. Alulirt végrehajtó a pts. 403. §-a szerint ezennel közhírré teszi, hogy az élesdi kir. járásbírószék 1873. évi 9467. számú végzése által Hirschl Ignác n.-várad lakos részére Fráter Sándor berczeli lakos ellen 2720 frt. követelés végett elrendelt biztosítási végrehajtás folytán bíróilag lefoglalt, s 4405 frtra becsült: széna, sertés, ökör, tehén, bornyu és lovakból álló ingóságok a s.-a.-ujhelyi kir. járásbírószéknek f. évi 4182 sz. a. meghagyása folytán nyilvános árverés útján eladandók, minek a helyszínén vagyis S.-Patak város határához tartozó Györgytarlón leendő eszközzésére határidőül 1874. évi májushó 18-ik napjának d. e. 11 órája, s netán vevők hiányában S.-a.-Ujhelyben a város házánál f. évi májushó 20-ik napjának d. e. 10 órája kitűzetett, melyhez a venni szándékozók ezennel oly megjegyzéssel hivatnak meg, hogy az érdekelt ingóságok emez árverésen a pts. 406. §-ához képest szükség esetén becsáron alul is eladatni fognak. S.-a.-Ujhely, 1874. ápril 16.

Novák János,

kir. végrehajtó.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:

BORÚTH ELEMÉR.

Van-e erőd most ezt ismételni? Leány, ha gyalázatot hoztál ösz fejemre: verjen meg a mindenható Isten! . . .

A leány könyekre fakadva rebegte:

Verjen meg! . . . százszor verjen meg, ha vétkeztem porló anyám emléke, magam, ellened s az Isten ellen! . . .

Ezután a fájdalom s kimerültségtől elaléltan dült vetetlen ágyára.

Az öreg kerülő töredezett fényű szeméből egy pár könyecsepp gördült alá. Sokáig némán nézte a beteg leányt, kinek arcán a bent lappangó iszonyu fájdalom izzadtsága gyöngyözött. Merengéséből nehéz léptek zaja verte fel.

A látogató Jóska volt.

A betyár, mióta megkérte a Lidi kezét, nem mutatkozott a kerülő lakásán. Az öreg ember megrettent a marczona alaktól; hallotta, hogy az bánatában betyárrá lett: hanem azért összedve magát, szívélyesen szólott:

— Mi jót hoztál Jóska öcsém?

— Ha a búbanatot a jófélek közé számítja kelmed: hát akkor jót is hoztam — felelt a betyár mogorván.

— Hát csak nem tudod ezt a roszt leányt kiverni a fejedből? . . . Hejj Jóska fiam! meglátogattott engem az Isten!

— Egy körömnnyivel se jobban, mint engemet, öreg bátyám!

(Folytatása következik.)

MENETREND

a magyar-északkeleti és a magyar-gácsországi vasut vonalain.

Szerencsről M.-Sziget felé.

Csatlak.	A m. k. államvasp. udvar				
	Pesten	indul	10 óra 30 percz este	7 óra 30 percz reggel	
	Miskolcz	indul	7 óra 42 percz reggel	1 óra 41 percz délután	
	Szerencs	érkezik	8 óra 43 percz reggel	3 óra 27 percz délután	
	Szerencs (ebédlő)	indul	9 óra 5 percz délelőtt	3 óra 59 percz délután	
	Szerencs (ebédlő)	érkezik	11 óra	5 óra 44 percz délután	
	S.-a. Ujhely (eb.)	indul	11 óra 30 percz délelőtt	6 óra 30 percz este	
	S.-a. Ujhely (eb.)	érkezik	1 óra 49 percz délután	8 óra 31 percz este	
	Csap	indul	2 óra 10 percz délután	8 óra 51 percz este	
	Bátyu	indul	3 óra 2 percz délután	9 óra 53 percz este	
	Bátyu	érkezik	5 óra 59 percz délután	1 óra 29 percz éjjel	
	Királyháza (eb.)	indul	6 ó. 24 p. este	2 ó. éjjel 10 ó. 42 p. délelőtt	
	Máram-Sziget	érkezik	9 ó. 19 p. este	5 ó. 26 p. reg. 1 ó. 48 p. délután	

M.-Szigetről Szerencs felé.

	Máram-Sziget	indul	6 ó. 55 p. reg.	9 ó. 24 p. este	11 ó. 31 p. délelőtt
	Máram-Sziget	érkezik	9 óra 50 percz délelőtt	12 óra 50 percz éjjel	
	Királyháza (eb.)	indul	10 ó. 23 p. d. e.	1 ó. 30 p. éjjel	2 ó. 31 p. d. e.
	Bátyu	indul	1 óra 27 percz délután	5 óra 26 percz este	
	Bátyu	érkezik	2 óra 9 percz délután	6 óra 8 percz reggel	
	Csap	indul	2 óra 31 percz délután	6 óra 28 percz reggel	
	Csap	érkezik	5 óra	8 óra 30 percz reggel	
	S.-a.-Ujhely (eb.)	indul	5 óra 45 percz délután	9 óra 21 percz délelőtt	
	Szerencs (ebédlő)	érkezik	7 óra 48 percz este	11 óra 2 percz délelőtt	
	Szerencs	indul	8 óra 4 percz este	11 óra 27 percz délelőtt	
	Miskolcz	indul	9 óra 5 percz este	1 óra 5 percz délután	
Csatlak.	A m. k. államv. udvar				
	Pesten	érkezik	6 óra 30 percz reggel	6 óra 50 percz este	

Debreczenből Királyháza felé

Csatlak.	Pest es. k. szab. osztr. államv. udvar	indul	7 óra 30 percz reggel	6 óra 5 percz este
	Debreczen	érkezik	3 óra 24 percz délután	3 óra 38 percz éjjel
	Debreczen (ebédlő)	indul	4 óra 12 percz délután	4 óra — reggel
	Nagy-Károly	indul	8 óra — este	6 óra 42 percz reggel
	Szathmár	indul	10 óra 3 percz éjjel	8 óra 23 percz reggel
	Királyháza (eb.)	érkezik	12 óra 31 percz éjjel	10 óra 3 percz délelőtt
Csatlak.	M.-Sziget	érkezik	5 óra 26 percz reggel	1 óra 48 percz délután
	S.-a.-Ujhely	érkezik	8 óra 30 percz reggel	5 óra — délután
	Kassa	érkezik	12 óra 13 percz délután	9 óra 44 percz este

Királyházáról Debreczen felé.

Csatlak.	Kassa	indul	1 óra 31 percz délután	—
	S.-a.-Ujhely	indul	6 óra 30 percz este	—
	M.-Sziget	indul	9 óra 24 percz este	11 óra 31 percz délelőtt
	Királyháza (eb.)	indul	3 óra 12 percz éjjel	2 óra 56 percz délután
	Szathmár	indul	6 óra 12 percz reggel	5 óra — délután
	Nagy-Károly	indul	8 óra 17 percz reggel	6 óra 33 percz este
	Debreczen (eb.)	indul	11 óra 50 percz délelőtt	9 óra 7 percz este
	Debreczen	indul	12 óra 43 percz délután	10 óra 12 percz éjjel
Csatlak.	Pest es. k. szab. osztr. államv. udvar	érkezik	8 óra 37 percz este	8 óra 43 percz reggel

Bátyuról Munkács felé.

Bátyu	indul	3 óra 12 percz	délután
Munkács	érkezik	4 óra 23 percz	délután

Munkácsról Bátýu felé.

Munkács	indul	11 óra 49 percz	délelőtt
Bátyu	érkezik	1 óra	délután

Sátoralja-Ujhelyből Kassa felé.

Csatlak.	Debreczen (Királyházán át)	indul	4 óra reggel	4 óra 12 percz délután
	M.-Sziget	indul	6 óra 55 percz reggel	9 óra 24 percz éjjel
	Királyháza	indul	10 óra 23 percz délelőtt	1 óra 30 percz éjjel
	S.-a.-Ujhely	indul	6 óra 9 percz este	8 óra 57 percz reggel
	S.-a.-Ujhely (eb.)	érkezik	6 óra 45 percz este	9 óra 33 percz délelőtt
	L.-Mihályi (eb.)	indul	7 óra 15 percz este	9 óra 48 percz délelőtt

Csatlakozások a magyar-északkeleti vasut vonalain.

A reggel M.-Szigetről 6 óra 55 perczkor induló 116. sz. vonat csatlakozik Királyházán a Debreczenből este 6 óra 5 perczkor induló s oda éjjel 10 óra 6 perczkor érkező 116. sz. vonathoz; továbbá Bátýun a délután 3 óra 12 perczkor induló 212. sz. s ugyanoda Munkácsról délután 1 órakor érkező 211. számú vonatokkal.

A Szerencsről délelőtt 9 óra 5 perczkor induló 12. sz. vonat csatlakozik Csapon az Unghvárról délután 12 óra 12 perczkor induló 311. sz. s a Nyiregyházáról ugyanoda délután 2 óra 51 perczkor érkező 312. sz.; továbbá Bátýun a délután 3 óra 12 perczkor induló 212. sz. s ugyanoda Munkácsról délután 1 órakor érkező 211. számú vonatokkal.

A M.-Szigetről esti 9 óra 24 perczkor induló 13. sz. vonat csatlakozik Királyházán az éjjel 3 óra 19 perczkor induló 113. sz. s az ugyanoda Debreczenből éjjel 12 óra 31 perczkor érkező 114. sz.; továbbá S.-a.-Ujhelyen a Kassáról reggel 5 óra 11 perczkor induló 412. sz. s ugyancsak a S.-a.-Ujhelyről délelőtt Kassa felé induló 413. számú vonatokkal.

A Szerencsről délután 3 óra 59 perczkor M.-Sziget felé induló 411. sz. s Kassáról délután 5 óra 30 perczkor oda érkező 414. sz.; továbbá Királyházán az onnan Debreczen felé éjjel 3 óra 12 perczkor induló 113. sz. s az oda Debreczenből éjjel 12 óra 31 perczkor érkező 114. sz. vonatokkal.

A magyar-északkeleti vasut vonalairól szóló menetrend érvényes f. évi nov. 16-tól a további rendelkezésig.

Nyomatott a „Zemplén“ könyvnyomdájában S.-a.-Ujhelyben.

Kassa (ebédlő)	érkezik	9 óra 44 percz este	12 óra 13 percz este
Csatlak.	Eperjes	érkezik	8 óra —
	Igló	érkezik	4 óra 45 percz este
	Oderberg	érkezik	3 óra —
	Homonna	érkezik	10 óra 10 percz este

Kassáról Sátoralja Ujhely felé.

Csatlak.	Homonna	indul	1 óra 6 percz este
	Oderberg	indul	11 óra —
	Igló	indul	12 óra —
	Eperjes	indul	2 óra 15 percz este
	Kassa (ebédlő)	indul	5 óra 11 percz reggel
	Kassa (ebédlő)	érkezik	7 óra 40 percz reggel
	L.-Mihályi (eb.)	indul	8 óra 20 percz reggel
	L.-Mihályi (eb.)	érkezik	8 óra 56 percz reggel
	S.-a.-Ujhely	érkezik	5 óra 30 percz délután
Csatlak.	Királyháza	érkezik	5 óra 59 percz délután
	M.-Sziget	érkezik	9 óra 19 percz éjjel
	Debreczen	érkezik	11 óra 50 percz este

Unghvárról Nyiregyháza felé

Unghvár	indul	12 óra 11 percz este
Unghvár	érkezik	1 óra 39 percz este
Csap	indul	2 óra 41 percz este
Csap	érkezik	6 óra 40 percz reggel
Kis-Várda	indul	6 óra 40 percz reggel
Nyiregyháza	érkezik	10 óra 17 percz este
Nyiregyháza	indul	7 óra 17 percz este
Debreczen	érkezik	9 óra 27 percz este
Cs. k. szab. osztr. államv. udvar Pest	érkezik	8 óra 43 percz reggel

Nyiregyházáról Unghvár felé

Csatlak.	Pest es. k. szab. osztr. államvaspályája udvar	indul	6 óra 5 percz este
	Debreczen	indul	4 óra 30 percz reggel
	Nyiregyháza	érkezik	7 óra 18 percz reggel
	Nyiregyháza	indul	6 óra 47 percz este
	Kis-Várda	indul	11 óra 38 percz délelőtt
	Kis-Várda	érkezik	10 óra 18 p. éjjel 1 óra 19 p. d. e.
	Csap	indul	2 óra 51 percz délután
	Unghvár	érkezik	4 óra 10 percz délután

Mező-Laborcz felől Legenye-Mihályiba.

Mező-Laborcz	indulás	10 óra 52 percz délelőtt
Radvány	indulás	11 óra 47 percz délelőtt
Koskócz	indulás	12 óra 23 percz délután
Udva	indulás	12 óra 51 percz délután
Homonna	érkezés	1 óra 06 percz délután
Homonna	indulás	1 óra 26 percz délután
Örmező	indulás	1 óra 50 percz délután
Nátafalva	indulás	2 óra 02 percz délután
Nagy Mihály	indulás	2 óra 34 percz délután
Bánócz	indulás	2 óra 57 percz délután
T. Terebes, Gálszécs	indulás	3 óra 28 percz délután
Velejte	indulás	4 óra 11 percz délután
Legenye-Mihályi	érkezés	4 óra 26 percz délután

Legenye-Mihályi felől Mező-Laborczra.

Legenye Mihályi	indulás	7 óra 44 percz éjjel
Velejte	indulás	8 óra 4 percz éjjel
T. Terebes Gálszécs	indulás	8 óra 54 percz éjjel
Bánócz	indulás	9 óra 26 percz éjjel
Nagy Mihály	indulás	10 óra — percz éjjel
Nátafalva	indulás	10 óra 24 percz éjjel
Örmező	indulás	10 óra 45 percz éjjel
Homonna	érkezés	11 óra 10 percz éjjel
Homonna	indulás	11 óra 30 percz éjjel
Udva	indulás	11 óra 45 percz este
Koskócz	indulás	12 óra 20 percz este
Radvány	indulás	12 óra 55 percz este
Mező-Laborcz	érkezés	1 óra 45 percz este

2861.

A

gyüles

és urna

napiar

cz. tag

hogy

gyüles

reggel

kezdet

E

követk

I

te, me

Debre

880

5642

7

2

biróvá

sz. a.

3

niszte

4

a vála

és az

5

galás

6

je gy

tése;

1

a köz

2

befeje

farasz

vel,

virasz

3

ira

be

ny

so

ne

zé

ka

s

van ig